

Герои и сюжетни ситуации контрастират един на друг и по този начин разкриват същността си. Всеки герой от единия свят си има двойник в другия. Не само това, но и самите герои започват да се раздвояват и да се противопоставят сами на себе си - нежната и горда девойка Ирина накрая започва да прилича на продажната жена Зара, безумният и романтичен мечтател Борис Морев накрая заприличва на дребния гешефтар Бимби и т. н.

Можем да продължим по-нататък и да видим, че това се отнася не само до героите и ситуациите на сюжета. Върху този принцип е построена цялата художествена система на Димитър Димов, цялото му художествено мислене. И къде съзнателно, къде несъзнателно е прокаран във всичките му произведения. В неговия свят всичко е разделено и противопоставено: черно и бяло, светло и тъмно, грях и добродетел, горен и долен свят, чувственост и духовност и т. н. Това противопоставяне произтича от един механизъм на нашето мислене, от един схематизъм на разсъдък, който извършва своите операции по преработката на информацията тайно от нас. Според Леви-Строс този механизъм на мисленето у първобитния човек е същият, както и у съвременния човек. Само че у съвременния човек тези схеми са обраснали и затрупани от емпиричното историческо познание и това ни пречи да ги видим в тяхната естествена чистота и яснота. И ако ние можем да схванем природата на този механизъм, ще разберем истинския смисъл на информацията, получавана от външния свят, а не така сложно закодирана, както е у съвременния човек, т. е. природата на нашия разсъдък ще ни разкрие истината за природата извън нас. Когато анализира митовете, Леви-Строс прибегва до помощта на тия бинарни опозиции, за да разкрие тяхната структура.

Разбира се, не можем единствено чрез механизма на мисленето да навлезем в същността на мита, на човешкото поведение и човешките отношения. И мнозина са критикували Леви-Строс, че на мястото на живия човек той поставя един компютър, който преработва и кодира информация. Човекът не може да се сведе без остатък до разсъдък, а още по-малко до бинарните опозиции. Но все пак не можем да кажем, че теорията на Леви Строс е безмислица. Тя ни разкрива много неща от подсъзнателната природа на нашето мислене. Още повече като имаме предвид, че това не е откритие. Подсъзнателното е открито не от Фройд, а от Лайбниц и Кант. Например в „Критика на чистия разум“ има една глава, наречена „За схематизма на чистите